

la diversitat de les formes fílmiques que varen anar apareixent i en l'augment dels temes a tractar.

Avui en dia, la qüestió del documental se situa a l'era digital. Si tenim en compte els principis que identifiquen el gènere documental és imprescindible fer referència a: 1) el registre *in loco* de la vida de les persones i esdeveniments del món; 2) l'obligació d'abordar els temes a partir d'un determinat punt de vista, i finalment 3) la presentació creativa del material que serà part del film; res no impedeix que el documental es realitzi en suport digital.

En aquest cas, el que importa és esbrinar quins són els beneficis i quines les conseqüències de la utilització de les noves tecnologies per al documental. Aquesta indagació passa per la realització d'un treball experimental que consisteix a passar per a CD-ROM un documental produït en suport de vídeo, en particular (o concret) la pel·lícula *Os filhos do Volfrâmio*. A partir d'aquesta experiència podrem discutir i extraure conclusions i implicacions per al documental tant pel que fa a la producció com en el que respecte a l'espectador. Aquest esdevé un element actiu ja que li és donada l'oportunitat d'interaccionar amb la pel·lícula.

Algunes idees per a la regulació jurídica de la comunicació digital

Julián Rodríguez

Departamento de Comunicación Pública (Universidad de Navarra)

La revolució de la tecnologia digital ha suposat l'aparició de nous mitjans de comunicació, productes i serveis, que es troben a disposició del públic. Amb freqüència, la difusió dels esmentats productes i serveis suposa una ampliació del camp de llibertat d'expressió, però també suposa una agressió a certs drets personals.

Aquesta comunicació estudia a través de quatre exemples concrets quines són les línies de regulació marcades per a l'era digital en el dia d'avui, per, a partir d'aquestes dades, suggerir algunes idees o claus que ajudin a enfocar encertadament la legislació futura.

Els exemples escollits són: Estats Units, on una llei de telecomunicacions ha inclòs com un dels seus apartats la regulació dels continguts difosos pels nous mitjans; França, on l'obra multimèdia gaudeix d'un estatut jurídic propi i la comunicació digital s'assimila a la comunicació audiovisual; Alemanya, on una llei de l'any 1997 pretén fer una regulació general de la comunicació multimèdia; i Espanya, on la legislació actual posseeix lleis específiques per a alguns dels possibles conflictes, però on, a la vegada, existeixen carències només salvables mitjançant l'aplicació genèrica de lleis anteriors.